

*Es most már mindegy, hogy Nevadában,
a tömjénes nevű szigeten,
vagy akár a messzi Szibériában
hegyeket zúz szét a félelem
és a kettéhasadt értelem.*

*Mindegy. A reggel győzni fog megint,
mert mindig győzi a csúf éjszakát
és állni fognak a parton a fák
és vidám hópelyhékkel dobálják
a kacagó gyermekeket azért is.*

*Es mikor ismét szállt az alkony,
öreg fején fehér pehellyel,
így szólt a vén fa a Dunaparton:
jó éjszakát, aludj nyugodtan,
holnap is beköszönt a reggel.*

MIODRÁG PÁVLOVICS

KÖMŰVESEK

*Nevada? Közönséges sivatag.
Láttad-e? Ha nem is, tudod,
hogy minden sivatag egyforma;
the waste: the waste remains and kills.
Atombombák robbannak rajta.
Közönséges atombombák. Almák.
Almák fa és kígyó nélkül.
Homoksugarak fröccsennek az égig, —
íme ez látható a fotográfián.
Egy természetes asszony a ködben. Az emberek
állnak és nézik tisztes távolságból.
10 mérföld, írja. A kaktuszok állnak.
Ők tán fel sem fogják. Csak szűrnak.
Üres tányér a sivatag, amelyből
fa nő. Amelyből fa robban.
A fa mellett mindig egy asszony áll.
Vonzó. Az emberek meglegedetten szélednek szét.
A XX. század második fele. Nagyszerű.
Mindenkinek megvan a maga bombája.*

A sivatagnak is megvan a maga bombája.
 Az ő bombája mértékletesen robban,
 de annál szélesebb a hatósugara.
 Mint a dagadó tenger határai,
 homokjai határai áradnak és kiöntenek.
 Az emberek vonatra ülnek és elsietnek,
 a vonatok egyelőre gyorsabbak a sivatagnál.
 Mindegyik a maga városába. Mindegyik a maga házába.
 Mindegyik a maga függönye mögé, a maga tányérja fölé.
 De rengenek a falak, s az ablaküvegeken
 szitál a homok. Hőség. Rázkódik az alapzat.
 Kristályos por lepi az utcákat.
 Az asszonyok aprócskák, akár a verebek. Hunyorognak.
 Az emberek előbújnak: Ez nem a mi városunk.
 Újból vonatra ülnek. Szerteszáguldanak,
 valami más várost keresnek, szilárdabb várost,
 az Ember városát. A Szeretet városát. A Várost.
 Most kell megvetni alapját. Fölépíteni.
 Est-hajnalkor minden vonat találkozik és megáll.
 Az emberek kiszállnak és kaktuszokat látnak. Szurkálják a csillagokat.
 A váltók a sivatag kezére játszanak;
 Minden út Nevadába vezet. Itt minden ember
 kiszáll, almával kezében, kiáltozik
 és kézzel-lábbal hadonászik mint a süketnéma.
 Föl kell építeni az Ember Városát. Vajon a homokon?
 A homokon, aminek a homokon a helye.
 Az emberek realisták. Az emberek határozottak.
 Az emberek megértik egymást. De nem elég előrelátók.
 A homok előrelátóbb. A homok rádióaktív
 és süti a talpat és az emberek a lábukat kapkodják. Szomjasak.
 A kaktusz keserű és korcsok az
 újszülöttek. XX. század sivataga. Nincs madár,
 de énekel a sivatag, kis atomdalokat.
 Hallottad-e? Mintha önnön csontodból jönnének a dalok.
 Dallal és csontokkal folyik az építkezés.
 Omladozik a homok. Próféta mondják:
 Építsük fel a fedezék-várcst, a megbékélés-várost,
 Az Ember Városát, amely visszatérít bennünket az Emberhez.
 Az emberek tágas térségen egymáshoz
 (10 mérföldnyire) állnak és mondogatják:
 Akarjuk. Ember volt a város ígérete.
 Asszony és víz volt az Ember ígérete.
 „De mi a mi ígéretünk?”
 Kérdezi egy óriási kórus.
 Szitál a homok a fejekre és mindannyian
 fehér aggastyánoknak látszanak. Mindegyiknek
 megvan a maga tányérja, a maga bombája, a maga fényképe
 aggóva hadonásznak:
 „Mi a mi ígéretünk?”
 „Mit ígérhetünk mi a városnak?”

Nevada? Közönséges sivatag.
 (1953)

PAP JÓZSEF FORDÍTÁSA